

DUBČEK-SVOBODA A EXULANT

(1968)

Vážená redakce,

doufám, že mi dovolíte, jako bývalému předsedovi redakční rady "Našich Hlasů", říci několik slov k vývoji v Československu a k postoji exulantů a krajanů k tomuto vývoji.

Mohli bychom všichni mít radost, že zásady, pro něž mnozí z nás opustili domov, začínají být uznávány i našimi odpůrci. Byla by to však radost posmutnělá vědomím, že nic nevrátí život umučeným a popraveným, ani léta věznění a rozkrádání majetků nesčetným obětem Komunistické strany. A tak jen cítíme uspokojení, že v Československu se volněji dýchá.

Je pochopitelné, že mezi krajany a exulanty probíhá třídění duchů - přátelé vidí vývoj rozdílnými očima a nepřátelé se předhánějí v jizlivosti. Je také pochopitelné, že mnozí z nás jsou rozpolceni sami v sobě a že stejně schizofrenické jsou krajanské časopisy. "Americké Listy" mají na první stránce výzvu básníka Martinka, aby Spojené státy Československu poskytl hospodářské výhody a na jiné straně varování před spoluprací s novým režimem. "Nový Domov" otiskl celkem kladný a přátelský dopis pana Plaňovského, adresovaný prezidentu Svobodovi a ve stejném čísle prohlášení krajanských organizací, odmítající spolupráci Komunistické straně při demokratizaci Československa a mluví o Dubčekovi jako hrdinovi a jinde varují uprchlíky před čs. zastupitelskými úřady a komunistickými agenty v Kanadě...

Oč jde, je toto: "Naše Hlasy" jsou ochotny spolupracovat s Komunistickou stranou na obnovení demokracie a jsou pro uskutečňování socialismu tak, jak o tom v zásadě mluvil Košícký program. Prohlášení kanadských krajanských organizací spolupráci s Komunistickou stranou odmítá a Košícký program považuje za národní neštěstí.

Já patřím k těm, jichž první reakce k návrhu na spolupráci s Komunistickou stranou na obnovení demokracie v Československu byl pocit fyzické nevolnosti. Pociť asi takový, jako kdyby po poslední válce někdo přišel s návrhem spolupráce s nacisty na obnovu demokracie v Německu.

Stejně na mne divně působil chvalo zpěv na pana Dubčka. To, že jeho fotografie byla na obálce "Time", není důkazem jeho hrdinství. Podobně cíť se dostalo Castrovi, Nasse-roví, Stalínovi, Beriovi a Hitlerovi. Pokud vím, pan Dubček byl komunistickým funkcionářem prakticky od února 1948 a od r. 1960 byl tajemníkem ústředního výboru. Pan Dubček nese svůj podíl zodpovědnosti za zločiny své strany.

Volba generála Svobody prezidentem republiky mne rovněž nenaplnila nadšením. Generál Svoboda stál po boku Komunistické strany v únoru

1948 a žil ve výslunni její přízně v době, kde jeho národ procházel snad největší dobou temna od Bílé Hory.

A napadlo mi: jak to, že v okamžiku, kdy sami komunisté skoro přiznávají, že únor byl omylem, oslavujeme je (i když v mladším a trochu lidšším vydání) a nikoliv ty, kteří věděli, že únor byl omylem už v roce 1948 a platili za to smrti, týrání a vyhánění. Zapomněli jsme na Miladu Horákovou a generála Píku, zapomněli jsme Jana Masaryka, Petra Zenkla, Monsignora Šrámka, dra. Lettricha, Prokopa Drtínu?

Toulám se však po této nezněné zemi a hrál jsem si (a dosud občas hraji) na exulantském písčku příliš dlouho, než abych nevěděl, že spravedlnost je tu řídkým hostem a abych nevěděl, že mravní citlivost je skoro neužitečnou vlastností v hodnocení politických skutečností.

Tyto skutečnosti jsou známy a jednoduché: v Československu dochází k hlubokým změnám. Dochází k nim proto, že hospodářská situace je neudržitelná, že Slováci se bouří proti komunistickému centralismu, že spodní prameny národních tradic se prodírají rudým nátěrem a že komunistům ve své dosavadní praxi je nepřijatelný i komunistický masám. Přichází nová generace, snad méně zatížená dogmaty - i když ne prostá touhy po moci - a nabízí volnější život pod mírnějším komunistickým dohledem.

Bylo by poctivé - a asi neúčinné - říci Komunistické straně: Ve jménu slušnosti, odejděte! Nežádáme pomstu, ba ani ne spravedlnost. Nechceme vás soudit a popravovat - jenom odejděte! - Loučení s moci je ovšem pro mnohé těžší než smrt. A snad by v tomto okamžiku úplný odchod komunistů nebyl ani praktický. Jsou hospodářská, mocenská a zeměpisná fakta, jež nelze anulovat.

A tak říkám Komunistické straně: Vítám všechno, co ulehčí život čs. lidu. Ale nežádejte ode mne potlesk. Bez ohledu na to, jak mnoho pro Československo uděláte, těžko splatíte dluh, který zemi dlužíte. Československo si zaslouží pomoci i přes to, že jste dosud u moci a mohli-li západ utratit milióny na experiment v Jugoslávii, může je utratit i na experiment československý. Jestliže vám nevěřím, vděčíte za to své minulosti. Vim však, že křesťanství by nebylo tím, čím je bez sv. Pavla. I pan Dubček má příležitost k důkladnějšímu obrácení. Příležitost, kterou bych mu nechtěl upřít. Příležitost předat postupně moc do rukou svobodně zvolené vlády. JOSEF ČERMÁK

**Viděno
očima
roku 1968**

ARMÁDA JEŠTĚ V POLSKU, ŠTÁB UŽ V PRAZE

Ruská "neintervence"

(1. června 1968)

Sovětský pochod na Československo se sice přes noc proměnil v pouhé "manévry", ale sovětská armáda zůstala v Polsku u našich hranic. Když Praha nereagovala ani na tuto hrozbu, rozjel se do Československa sám ministerský předseda Kosygin, aby se tu "léčil". Nikdo dosud nevěděl, že je nemocen, ale jsou už takoví lidé, kteří se se svými nemocmi nechluží. Pan Kosygin se tedy léčí nebo bude léčit v Karlových Varech. Jak dlouho může zůstat Sovětský svaz bez ministerského předsedy? O tom se kdysi přesvědčil jiný sovětský premiér, maršál Bulganin, který své cestování po světě zaplatil svou funkcí ministerského předsedy. Pan Kosygin nemůže se tedy léčit v Karlových Varech příliš dlouho.

Co je zajímavější, že pan Kosygin nepřišel sám, ale v doprovodu několika generálů

nebo maršálů. Mají snad také nějakou tajnou nemoc nebo přijeli za jiným účelem? Tuto otázku není nesnadné zodpovědět. Zatím co moskevská Pravda po neslýchaných urážkách zemřelého prezidenta Tomáše Masaryka prohlásila nyní konečně československé reformy otevřené za protisocialistické tím nepřímo označila Dubčkův režim za protisocialistický, sovětská vláda požádala pražskou vládu o "svolení" umístit jedenáct tisíc ruských a polských vojáků na československém území v rámci "varšavského paktu". Vojáci nejsou daleko a jejich štáb je už v Praze, jsou to zřejmě ti generálové a maršalové, kteří přijeli zároveň s Kosyginem. Tak tedy vypadá "nevěšování se" do čs. záležitostí, o němž Moskva ujišťovala Prahu nejméně dvakrát týdně. Tak nebo tak, cílem Sovětů je znovu obsadit Československo svou armádou. Bylo by totiž moc a moc

těžké počítat, kolik sovětských a polských vojáků je vlastně v Československu.

Sovětskou "žádostí" se dostává Československo do velmi nesnadné situace. Na jedné straně se tu připomíná Godesberg - to, když v Drážďanech pan Ulbricht řval na Dubčka jako kdysi Hitler na Chamberlaina - na druhé straně je to tatáž hra, jakou hrála sovětská GPU se Slanským a kolegy. Každé noci nový výslech do nekonečna, tak to dělali se Slanským. Každý týden nejméně dvě konference se Dubčkem a Smrkovským, stále o tomtéž. Co jsou vaše reformy? Ptá se do nekonečna Moskva a doufá, že nové vedení KSČ udolá. Ale toho je si vědom i Dubček. Může si spolu se Smrkovským vzít za příklad Marii Švermovou. "Mařenko, přiznej se!", opakoval znovu a znovu Václav Kopecký, když ji "vyšetřoval". Mařenka se však nepřiznala, neměla

Otevřený list

Čsl. komunistům

Soudruzi!

Události v Československu v posledních měsících zůstanou důležitou kapitolou v historii země, ať už další vnitropolitický vývoj bude jakýkoliv. Především dokazují, že v Československu nelze potlačovat zdravý rozum na trvalo a že to platí i o komunistické straně. Za druhé pak - a to je nejdůležitější - dochází u nás poprvé v tomto století k pokusu změnit politickou a

hospodářskou organizaci země, který sice vychází z přání celého národa, avšak není, jak tomu bylo vždy v minulosti, podporován nebo přímo nesen událostmi v zahraničí.

Nositel tohoto procesu je komunistická strana. To je samozřejmě. Po dvacetileté politické a policejní praxi žádné jiné organizované politické síly v zemi nemají. Ohlédli jste se zpátky na dvacet let vlády aparátu své strany a zděšili jste se sami sebe. Pochopitelně. Šibenice opravdu nikdy nezarostrou travou a

zůstanou vždy hrozným vykřikánek. Tisíce let strávené v kriminálech nelze vymazat ze života lidí ani z politické historie.

První krok nového vedení strany setkal se s nadšením všech Čechů a Slováků nejen doma, ale i v zahraničí. Obnovení svobody tisku, projevu a shromažďování byl první předpoklad pro získání důvěry k tomu, že vývoj u nás může dospět k demokratickému socialismu. Živelná radost z nově získané svobody je pochopitelná. Je to důsledek dvacetileté chronické duševní zácpy. Dosud bylo dovoleno jen poslouchat kritiku se shora. Demokracie však předpokládá kritiku směrem k ní. Protože nahoře je komunistická strana, tak se s tím musíme smířit. Nejradošnějším zjevem této svobodné diskuse je však skutečnost, že i Koniáš Kopecký by v ní marně hledal prvky protisocialistické...

Brzo po únoru se ukázalo, že pro půl milionu sociálních demokratů žádný teror není argumentem pro změnu jejich politické příslušnosti. Ovšem sociální demokracie musela být rozdracena. Nestačilo ji zbavit všech legálních prostředků k činnosti. Znovu jako nacistů, putovali vedoucí funkcionáři do kriminálu proto, že zůstali demokratickými socialisty. Nejenom členové Ústředního výboru a představenstva strany, ale téměř všichni členové krajských výborů. Mnozí z nich po 5 letech v nacistických koncentračních táborech byli znovu ve vězení. Odsuzováni k trestům až k doživotí. Jejich jména jsou v západoevropském socialistickém hnutí dobře známa. Znal je i Nikita Chruščev. Dostal jejich seznam v britském parlamentě z rukou vůdce Labour Party.

Kdo jiný má dnes větší morální právo zvednout svůj hlas, než oni? Právě dnes, kdy by soudruzi se hlásili k zásadám, pro které oni ztrávil

k čemu, a tím si zachránila život.

Dubček a Smrkovský nemohou učinit nic jiného, než Sovětský požadavek rozhodně odmítnout. Nač potřebuje Československo sovětské vojáky? Poznali jsme je jasně v roce 1945 a to nám stačilo. Budou-li trvat na svém, že Československo si stačí se svou armádou, Dubček a Smrkovský mají za sebou nejen všechno donáčí obyvatelstvo, ale také exil - ať je sebezvýznamnější - a světovou veřejnost. Budou-li kapitulovat, prohrají nejen svůj vlastní život, ale životy tisíců dalších lidí. Odmítnou-li však sovětskou žádost, budou Sověty nuceny smířit se s československou situací tak, jako se musely smířit se situací v Rumunsku a před dvěma desetiletími v Jugoslávii. Žádný strom neroste do nebe. Neroští Hitlerův, z těchto dnů se kácí de Gaullův, padl Stalinův a padne i Brežněvův a Kosyginův. Sovětský svaz má dost lázni, kde se mohou Kosyginové a Brežněvové léčit, aniž by šlapali na krk jiným národům.

František Třešňák

li polovinu svého dospělého života ve vězení...

Její ideologie se opírá o marxistické pojetí významu dělnické třídy a všech pracujících v úsilí o moderní socialistickou, demokratickou společnost. Od svých počátků úspěšně organizovala dělnickou třídu k bojům o politické svobody nejenom pro sebe, pro dělnickou třídu, ale pro všechny vrstvy a nakonec pro svobodu celého národa. Mohl někdo očekávat, že tato dělnická strana by pomáhala k tomu, aby ve jménu dělnické třídy byly politické svobody potlačeny?

Daší důvod k tomuto dopisu byl, ukázat, že to není poprvé, kdy komunistická strana hodlá budovat socialismus svojí vlastní demokratickou cestou. Tehdy, v roce 1945 se však nebála plných politických svobod a existence ostatních politických stran. Tragická kapitola naší národní historie a komunistické strany začíná tehdy, kdy se stala jen pouhým nástrojem Stalina. To bylo v únoru 1948, kdy byly ostatní strany potlačeny a vytvořena "Obrozená Národní fronta". Byl to konec svobody i pro všechny členy komunistické strany.

Z vašeho dosavadního postupu vyplývá, že hodláte začít tam, kde tato tragická kapitola začala. Zdůrazňujete, že KSČ musí zůstat rozhodující, nikým nekontrolovatelnou silou ve státě. To znamená, že veškeré svobody každého československého občana i komunistů mají zůstat i do budoucna závislé na složení a usnesení Ústředního výkoného výboru strany. Nemyslete, že i v zájmu členů KSČ tento drahocenný statek měl by být zajištěn bezpečněji?

Mějte to na paměti při svých předsjezdových diskusích i na sjezdu a při svém dalším postupu. A já vám k tomu přeju hodně zdravého rozumu.

Se soudružským pozdravem
Blažej Vilím

Tam v srdci Evropy

... a mém.

Tytam jsou, má drahá vlasti, doby, kdy o Tobě věděli jen to, že ležíš někde v Evropě, ne-li v jižní Asii. Dnes o Tobě mluví celý svět. Není divu, vždyť to, co se událo oné hrozné noci z úterka na středu (Bartolomějská noc byla jen o tři dny později), zatím co jsi klidně spala po všedním dnu, unavená po celodenní práci, a k čemu ještě dojde ve dnech příchodu, svědčí o tom, že nezáležel na velikosti - vždyť za Žižky jsme nebyli o nic větší - jako na těch, kdo v Tobě žijí. Události spějí jedna za druhou v takovém chvatu, že stěží se najde ten, kdo by dokázal nezůstávat pozadu, klopýtaje, s dechem na jazyku. A také, ó ano, s hrstí, jaké plémě jsi to zrodila.

Dnes - dnes o Tobě mluví celý svět, s hrůzou a fascinovaním přihlížející tomu dění. Dnes i ti, kdo o Tobě věděli jen to, že jsi zplodila Švejka, s obdivem a hlubokými sympatiemi sledují Tvůj boj, tolik připomínající boj Davida s Goliášem. Boj ducha s mocí, boj dobra se zlem.

Však věz, má drahá, milovaná vlasti, že dnes nejsi ve svém hrdinném a spravedlivém boji sama. Snad ještě nikdy, co svět světem stojí, jsi neměla tolik nápadníků. Na hofe, ve Stockholmu, útočí lidé, docela cizí lidé, na vyslanectví těch, kdož Tě právě znásilňují, v Berlíně, tom východním, považ, který těž vyslal násilníky, dnes lidé píší protesty, stydí se za tu hrůznou, do nebe volající podlost, stydí se, že jejich synové to jsou, kteří se podílejí na této hrozné poháně; v sousedním Oslu tisíce Norů demolují vyslanectví Tvého nepřitele, zatímco jejich král Olav V. odvolává předsvatební recepci pro jeho syna, jen proto, že by se musel setkat s vyslanci států Tvých nepřátel; čínský Chou En-lai dokonce - světe div se! - označuje tento čin za nejhanebnější zločin na Tobě... a stojí za Tvým heroickým odporem; v Londýně britská vláda zaujala jednotné stanovisko, že jde o zjevné porušení charty Spojených národů, a tuhle, v noci, kolem dvou tisíc Londýňanů pochodovalo ulicemi s plakáty, vyzývající násilníky, aby dali ruce pryč od Tebe, a volající "Hanba Rusům!", a arcibiskup z Canterbury spolu se stovkami kněží se modlí za Tvůj lid; v New Delhí vyzývají Indové Indiru Gandhi, aby resignovala, za to, že se Indie její zásluhou zdržela v OSN hlasování; v Bar Es Salaamu dva tisíce Tanganijčanů volalo "To Hell with the Russian Fascists!"; v Ottawě Tvé děti spílaly "hrdinům" ukrytým za zavřenými okny - cemi svých úřadoven; v kanadském Torontu usedla za stůl Mrs. D. May, aby napsala místnímu Telegramu. Je tomu právě několik dnů, co se vrátila z Prahy. "Jednoho dne," píše paní Mayová, "jsme stáli na jednom náměstí, a čekali, až obrovské astronomické hodiny na věži začnou zvonit dvanáct. Ještě

však dříve, než spustily, ozvala se odkudsi tovární siréna. Strach, který jsem spatřila v očích lidí, slyšíc ten zvuk, připomínal to, co zažili před dvaceti lety. Ta chvíle, to byl jeden z nejpohnutějších okamžiků mého života..."

Je sobota, srpen roku 1968. Pásky tanků brázdí ulicemi Tvé Prahy, lidé a mládí za Tebe bojují a krvácejí. Dvacet tisíc těch, kdož Tě milují, naplnili včera po poledni Tvé srdce, Václavské náměstí, aby protestovali. Celou hodinu bylo ticho, ticho jako v hrobce. Lidé tomů fikají generální stávka. Silná zbraň, je-li národ jednotný. A čas jde, ubíhá. Nikdo neví, co bude zítra, co bude za týden. Jen jedno víme: že nikdy, ani jednu malou, malinkou chvíli nejsme myšlenkami od Tebe, drahá vlasti. A modlíme se za Tebe, za krásu Tvých lesů, za spanilost Tvých luk a hájů, za Tvé hory slovenské, za šumění Tvých borů, zpěv skřivanů v modři Tvého nebe, za šepot v nočních doubravách a ševlení v korunách lip, za svatost Tvých Božích muk na rozcetích mezi obilím, za bublání Tvých bystřin a panenskost Tvých studánek. Za to všechno všichni ko se modlíme, a prosíme Boha a Sv. Václava, Tvého patrona, aby nedal zahynouti nám, ni budoucím.

Dobrou noc, drahý domove! R. Hanzlík

O čem se psalo a mluvilo v roce 1968

Vážený pane presidente

nemám právo mluvit jménem svých druhů, českých spisovatelů, ačkoli o jejich samostatném přesvědčení nemám té nejmenší pochybnosti. Jako autor, který svými knihami, právě tak jako všichni ostatní spisovatelé, obrací se po celý život k českému národu, k dělnictvu i všem pracujícím, mohu snad jejich jménem říci Vám několik upřímných vět, které mi diktuje obdiv k tomuto národu, láska k této zemi a ne na posledním místě i láska k Vám.

Pracujete na Pražském hradě. Není to místo ledajaké. Vždyť na té půdě hradčanského návrší, jen málo zvednutého nad údolím hlavního města, je to místo, kde od prvopočátků svých dělní formoval se náš stát, vyrůstal a rostl celý náš národ ve své historii. V těchto zdech, z nichž část byla zasuta a nad jejich troskami byly zvednuty nové, probíhaly všechny roz-

hodující okamžiky našeho národa a každý, kdo přichází do našeho hlavního města, ať je to náš člověk či cizinec, pozvedá své oči nejprve k pražskému hradu. A není to jen krása této monumentální, dominující veduty pro českého člověka, je to místo, které symbolizuje svobodu i suverenitu a kameny těchto zdí jsou korunovačními klenoty této země.

Jako příslušníci malého národa lneme víc ke své historii než ti, kteří přináležejí k národům velkým, kteří neprožili tolik úzkostí o bytí svého národa jako my. Stíny velkých lidí zůstávají v těchto prostorech a nejsou pro nás němé. Žijeme s nimi, hovoříme s nimi v dobách radosti a štěstí i v dobách zléch. Obklopují dnes i Vás a věříme, že i Vy slyšíte jejich hlasy.

Nejste mladý člověk, prožil jste dlouhý život, až po okraj naplněný velkými událostmi,

z nichž mnohé spojeny jsou navždy s Vaším jménem. Už dávno měl jste lidské právo si odpočinout. V rozhodujících chvílích pohrdl jste touto příležitostí a když jste byl postaven v čelo národa, ochotně jste se ujal této práce. A ti, kdož byli svědky Vašich činů v posledních měsících, týdnech i dnech, mluví o Vás s úctou. To nás naplňuje radostí i hrdostí. Ctíme Vás.

Některá slova častým užíváním ztrácejí na své pregnančnosti. Ale jestliže Vám říkáme dnes, že český národ Vás miluje, nechť tato slova zní neotřele, se vši svou radostností a silou. A nechť jsou - ale to bych Vám snad ani neměl říkat, není to jisté zapotřebí - nechť jsou i pobídka Vám, abyste ve své práci neustal, abyste neumládl, i když už tolik let leží na Vaší ušlechtilé tváři.

Jste voják. Kde kdo zná Vaši statečnost. Hovořil o ní i

21. SRPEN

Prohlášení Rady svobodného Československa

Dne 20. srpna se celý svět s úžasem dověděl, že Sovětský svaz a čtyři jeho východoevropské satelity vtrhli do Československa a obsadili celou zemi.

Sovětský svaz se pokoušel vysvětlit invasi tím, že jeho ozbrojené síly přišly zachránit Československo před kontrarevolucí. Avšak co Sověty pokládaly za kontrarevoluci, byl pouze přirozený pochod liberalisace, na který Československo čekalo již řadu let. V období destalinisace Komunistická strana Československa, její struktura, program a činnosti zůstali prakticky nedotčeni proudy, jež v menší či větší míře bylo cítit v celé sovětské oblasti. V Československu nedošlo k žádným ústupkům od stalinismu. Jednotlivý občan stále žil v policejním státě, jak jej znal od roku 1948. Čím blíže bylo dílo inteligence duchovním požadavkem československého lidu, tím tvrději bylo kontrolováno. Národní hospodářství zůstalo nerozlučně spjato s potřebami Sovětského svazu a sovětské zahraniční politiky. Sovětské vykořisťování spojené s absurdním způsobem domácího plánování a nevykonné podnikové řízení přivedly zemi na okraj hospodářského zhroutení. Strana si chránila monopol kontroly nad každou stránkou národního života a nakazila státní zřízení zkaženou organizací parazitních funkcionářů. Země byla lénem stalinistických dogmatiků na nejvyšších místech a jejich příslušníků v aparátu Strany, veřejné správy, policii, armádě, kulturních organizacích, kteří byli imunní k potřebám, přáním a nadějím československého lidu...

Onen brutální čin však nebol len porušením sovietskeho sluhu z Čiernej a z Bratislavy. Porušuje tiež ustanovenia Varšavského paktu, ktorý sa ukázal byť tým, čím v skutočnosti je nástrojom, ktorým Sovietsky svaz kontroluje nielen zahraničnú politiku svojich menších spojencov, ale tiež ich vnútorné záležitosti. Dalej je sovietska invázia a okupácia Československa, svrhovaného štátu a člena Spojených národov, porušením Charty Spojených národov, podľa ktorej Sovietsky svaz prijal záväzok nevmešovať sa do vnútorných záležitostí žiadneho iného člena. Konečne vtrhnúť na územie mierumilovného suseda a obsadiť ho je agresiou podľa medzinárodného práva a medzinárodným zločinom vo smysle práve tej definície agresie, ktorú sám Sovietsky svaz propaguje už po tridsať rokov.

Pozdravujeme čs. mládež

1968

Československému mládí, které ve dne v noci proti rozkazům okupantů drží stráž u pomníku sv. Václava na jeho náměstí, studentům, kteří malují hákové kříže na tanky Rudé armády, Slováků, který se dal raději zastřelit než aby uhnul nepřátelskému konvoji, bosonohé dívce, která jako symbol Republiky, samostatné a svrchované, vede s praporem v ruce protestní průvod mladých před zraky nemyslných vojáků - Vám všem posíláme naše vděčné pozdravy! Jste silnější než komandované divize. Jste představiteli všeho, co nás proti přesilám udržovalo v naší tisícileté historii, Jste symboly ducha, vítězícího proti brutální síle. Jste ztělesněním všeho, o čem jsme v letech utrpení snili, a po čem jsme toužili. Již nyní Jste si dobyli svého místa v dějinách jako vojsko boží pravdy, neporazitelné fyzickou brutálností. A ty, kteří ve Vás, vychované v komunistických školách, nevěřili, usvědčujete z malomyslnosti v živelnou sílu mládí našeho národa.

Oč jste lepší, než velcí státníci světa, kteří s křížkem po funose hledají slova, nic než slova, aby je kladli na naše rány - tak jako v roce 1938 i 1948! Oč jste, vznešenější než zelený stůl, u něhož

pohřební řeči mají konejšit svědomí světa a který se bude tetelit uspokojením, nalezne-li se kompromis, na který by doplatila československá svoboda a vydělala newyorská burza! Oč Jste mocnější než všichni novináři svobodného světa, jež jako třeba James Reston v New York Times, jsou dobře informováni o tom, co se děje, ale nejsou dost velcí, aby, jako Vy, dělali dějiny a nepsali jen o nich! Jen Vy třesete komunistickou stranou jež pelichá pod Vaším pohledem. Jsme na Vás hrdí, a pozdravujeme Vás! A před Vámi, držícími noční hlídku před namířenými děly tanků, před Tebou bosonohá dívka s tou naší fanglí, by se měli všichni ustrašenci světa, propagující donethingismus, stydět. Neboť bude-li svět jednou lepší, bude to Vaše zásluha - nikoli jejich. Nebude-li svět rozdělen na dvě polovice, bude to Vaše dílo - nikoli jejich. A vyklíčí-li krásná květina československé kultury k novému životu, jen Vám za to budeme děkovat - a nikomu jinému. Pozdravujeme ve Vás československé mládí jež je příslibem slavnostnější národní budoucnosti, za níž bude dlužit Vám všechno a nikomu jinému ani centu.

Ladislav Radimský

vojenští velitelé Sovětské armády z druhé světové války. Mluví o ní i Vaši spolupracovníci z první války. A tuto statečnost jste osvědčil i neobyčejnou rozhodností a včas i dnes.

Myslím, že pro muže Vašeho druhu nemůže být v životě většího štěstí než to, které potkalo Vás. Oba naše národy Vám věří. Stojíte v jejich čele a všichni jsme bezpodminečně ochotni poslouchat Vaše rozkazy.

Mluví o štěstí, ale toto štěstí není lehkým údělem. Nelze v něm spočinout v klidu a radosti.

Když jsem s Vámi před časem hovořil, byl krásný letní den. Čtyři okna Vaší pracovny byla otevřena. Vanul sladký vzduch zahrady Na valech a pod ní byla Praha plná pohody a slunce. Slyšeli jsme šum pracujících dne. Závěděl jsem Vám tu jedinečnou, překrásnou vyhlídku. Dnes Vám ji nezavídím.

Váš Jaroslav Seifert

Dopis národního umělce J. Seiferta prezidentu republiky gen. L. Svobodovi. Svět v obrazech č. 35 ze dne 14. září 1968.

OCELOVÁ OBRUČ

Praha, polovina září roku 1968. Ocelová "obruč" sovětské artilerie svírá toto staroslavné město. Těžká děla a rakety najdeš všude, na jih, na sever, východ i západ od města. Odborníci se shodují v tom, že to, co je dnes kolem Prahy v palebné pohotovosti, by stačilo nejen na zničení města, ale i všeho, co v ní žije.

Posud'me konečně sami: východně od Prahy, přímo za humny vesnice Dubeč, překvapen, narazíš na palebné postavení těžkých děl; stojí v lánu vojtešky, a všechny hlavně směřují na západ. A ta baterie není sama, je jich tam venkonce dvacet čtyři. Děla, která tam najdeš, jsou 122 mm houfnice s maximálním došletem něco přes 15 km. Na Václavské náměstí je od tud dvanáct.

Důstojná vzpomínka

Demokratické české a slovenské organizace uspořádaly v sobotu 26. října v Royal York Hotelu banket na oslavu padesátiletého výročí založení Masarykovy republiky. Vzpomínku na republiku zahájil br. Milo Zlámal anglickým a slovenským prolovem. Význam česko-slovenské národní skupiny v Torontě byl příjemně zdůrazněn přítomností pana W. Denalsona, starosty města Torontia, a jeho choti.

VRÁTIT SOCIALISMU JEHO LIDSKOU TVÁŘÍ.

Alexander Kerney -75

Kdybych měl titulkem vyjádřit osobnost Alexandra Kerneyho, který je velmi známý v kanadských průmyslových a obchodních kruzích, asi bych napsal: "Významný Slovák, o němž jeho krajané celkem nic nevědí." Naštěstí se mi podařilo o něm pár věcí vyčuchat a tak se nemusíme spokojit jen titulkem.

Alexander Kerney se narodil 19. května 1910 v Rožňavě na Slovensku. Zřejmě někdy kolem toho data se také objevila Haileyova kometa a někdo z příbuzenstva poznamenal "Alexander bude chytrý chlapec". Nevím, jestli to zapříčinila Haileyova kometa, ale Alexander v každém případě proroctví naplnil. A vrchovatě. Po skončení obchodní akademie v Brně nastoupil do zaměstnání ve světoznámé Schenkerově společnosti a během několika málo let to dotáhl na prokuristu. Nepřekvapuje, že byl nejmladším prokuristou v historii společnosti. Ale pak se politická obloha začala zatahovat a rychle se schylovalo k osudovému konfliktu.

I Alexandrův život byl poznamenán oněmi tragickými léty. Tak na příklad, když zařídil, aby do Turecka místo lehkého dříví na bedničky na pomeranče bylo posláno dříví, normálně používané při budování opevnění. Bohužel se na to přišlo a Alexander na to málem těžce doplatil. Ale i tehdy měl štěstí: odnesl to pouze vyšetřovací vazbou v hlavě, odkud byl prakticky přáteli unesen do Maďarska. Když se přitížilo v Maďarsku, vrátil se tajně na Slovensko, kde se ukrýval až do konce války.

Po válce byl několik roků šéfem exportního a importního oddělení Kooperacie, a během této doby zdokonalil výměnný obchod ve světovém měřítku. Na příklad: čs. celuloza do Itálie za italské citrony, cukr do Švýcarska za léky a koření. Pak přišel komunistický puč.

Těsně po puči byl Alexander Kerney spolu s Karolem Zajícem a Miškou Pálkou poslán k jednání do Maďarska. Byli však s nimi rovněž další tři delegáti, komunisté. Tato šestičlenná delegace přijela třemi auty. Jednoho rána dvě z těch aut zmizela z garáže. A s nimi demokratičtí delegáti, Kerney, Zajíc, Pálka. Američané je u Lince převedli do americké zóny. Po krátkém pobytu ve Švýcarsku, kde je dostihly jejich manželky, tito tři slovenští uprchlíci přesídlili do Milána, kde vytvořili společnost Export-Import "Kodepa". To bylo v září 1948. V květnu 1949 už byli v Torontu, kde Alexander Kerney, Karol Zajíc a Rudolf Fraštacký vytvořili společnost European Industrial Products Ltd., která se nejdříve specializovala v chemikáliích a později v oceli. A poněvadž světové hospodářství dosud trpělo následky války, principy výměnného obchodu znovu našly uplatnění: Kanada měla jídlo a Západní Německo antifreeze. A obchod kvetl.

Ale největší úspěchy docílil Alexander Kerney v obchodu s ocelí. Stal se spolujednatel společnosti Thyssen of Canada Ltd. a jejím prezidentem. A později prezidentem Thyssen Steel Caribbean pro karibskou oblast a střední Ameriku. A potom svůj obchodní talent rozšířil na zpracování polotovaru (a tak se stal spolujednatel společnosti Pitt Steel Ltd., jejíž součástí byl Courtice Steel Limited) a v Porto Riccu založil společnost na zpracování železa, tahání drátů a výrobu trubek. (Je dosud předsedou její správní rady).

Když před několika lety nastala pro ocelářský průmysl zlá doba, i obchodní osud Alexandra Kerneyho byl v sázce. Ale jako vředyky před tím, i tentokrát jeho schopnosti a jistě i trochu štěstí mu pomohly překonat nejhorší měsíce a dnes jeho podnik, Courtice Steel Ltd. vyrábí speciální ocel, kterou exportuje ze značné části do USA a zaměstnává několik set lidí.

Alexander Kerney je nesmírně schopný podnikatel. Snad stejně důležité je, že je hodný člověk. Čas od času se stalo, že v nočních hodinách zavolali úředníci z imigračního úřadu, že nějací lidé ze Slovenska, kteří právě přišli jako uprchlíci do Toronta, slyšeli někde v táboře, že pan Alexander Kerney pomáhá krajanům v nouzi a jestli by... A pan Alexander Kerney tedy že ano... Pan Kerney bydlí se svou ženou Giselle v nádherném domově (kdybych měl silnější vlastnický instinkt, tak bych jim určitě záviděl) a mají dvě děti, Petra a Veroniku a hromádku vnoučat.

Josef Čermák

"Naším Hlasům" věnoval tento obraz grafik a herec Ferda Čulík

O slavnostních vydáních, tiskařských šotcích a jiných rozmanitostech

Je známo, že všechny tiskárny, noviny, nakladatelství a podobné podniky mají své šotky. Některé šotkové jsou přátelské, jiné zlé, ale všichni přivádějí tiskáře a redaktory do stadia pokročilého šílenství.

Vezměte si na příklad zvláštní vydání Našich Hlasů k jejich třicátému výročí trvání. Josef Čermák připravil jakýsi historický profil, navrhl titulní stránku, udělal zrcadlo stránek s titulky atd. Přinesl to do tiskárny, s vydavatelem tohoto listu se na sebe usmáli a všechno se zdálo v dokonalém pořádku. A pak začali řadit šotkové (muselo jich být alespoň tucet). Ztratila se titulní stránka: ztratily se titulky na jednotlivých stránkách. Ztratila se dost velká část Čermákovy článku na straně 2, včetně věty: "Je hezké od Milo Komínka (a Mirka Janečka i Nového Domova), že mi dovolí, abych si ze svého novinářského výměnku občas zanovínal". A na druhé straně se v recenzi dvou produkcí Nového divadla (v recenzi o "Sněhurce" Čermák zapomněl uvést, že krále hrál Bohouš Mácal) jeden odstavec objevil dvakrát (i když s malými ohměnami). A už nebyl čas ani zavolat Čermákově, ani vyšpekulovat něco nového. A tak slavnostní číslo, i když s ním jsou čtenáři v podstatě docela spokojeni, nedopadlo úplně podle plánu. Tu titulní stránku jsme s Čermákem znovu vytvořili a zdobí toto číslo. Pokud jde o uspořádání materiálu - a mimochodem účelem čísla nebylo někoho hodnotit nebo kritizovat, nýbrž úryvkovitě zachytit pár důležitých mezníků, jak byly komentovány v Našich Hlasích - Čermákov plán byl jednoduchý:

Část první: 1955 - Rok začátků a rok komunistického skandálu
Část druhá: 1960 - Rok TGM
Část třetí: 1961 - Rok století Sokola
Část čtvrtá: 1963 - Rok zvěrosvěstů
Část pátá: 1965 - Rok Mistra Jana
Část šestá: 1967 - Rok století Kanady (centenální číslo)
Část sedmá: 1968 - Rok padesátého výročí republiky a rok přepadení Sověty
Část osmá: 1984 - Rok tohoto města (150 let Toronta)
Část devátá: Nejenom chlebem a politikou živ je člověk (poesie, hudba, kultura)
Část desátá: Vánoce očima Našich Hlasů
Část jedenáctá: Velikonoce očima Našich Hlasů
Část dvanáctá: Jak to viděli (úvodníky...)
Část třináctá: Hrst květů živým i mrtvým (nekrology a zdravotní k narozeninám)
Materiál bylo na dvě knihy. Čermák (jak svůj stav sám popsal) se zbláznil! A je nemožné to všechno otisknout. Ale dělali jsme (a dosud děláme) co jsme mohli a co můžeme. Při plánování jsme zapomněli na jednu závažnou věc a to je zdraví. Přišlo to najednou. První dostala anginu pectoris moje manželka a pak za měsíc po ní jsem se uštvál já a je z toho také angina pectoris, která je trochu silnější než u mé manželky. Když k tomu připočtu trombozu v mé levé noze tak výslednice je lazaret... Tak nám odpusťte, že to tak docela nevyšlo a k tomu ještě, že tak trochu pozděně se slzou v oku a zaťatými zuby.

Milo Komínek
vydavatel N.H.

VÁŽENÍ V "NAŠICH HLASECH"

c/o kolegové Komínek a Průdek,

Jménem svazu čs. svobodných sportovců v zahraničí
zdravíme vaše výročí
děkujeme, že nám uveřejňujete naše Svazové zprávy!

Přejeme vám mnoho zdaru a do další vaší činnosti
právem voláme: "ZDAR"

Za Svaz: Tiskový referent Zdeněk Pražák.

Rozsáhlý korupční skandál v Česko-Slovensku

Československé podzemí hlásí: Generální ředitel československých celních úřadů Ladislav Kusý byl v lednu t.r. odsouzen v Praze na 10 let vězení pro "nedovolené obhacování". Dále bylo zatčeno a k dlouhotrvajícím trestům odsouzeno 250 celních úředníků, mezi nimi všichni vedoucí pohraničních celních stanic na česko-slovenských západních hranicích. Razie byla

provedena v úseku od Petržalky-Bratislavy až po Cheb. Ostatní příslušníci těchto celních posádek byli dílem přeloženi ze Západu na Východ, dílem propuštěni ze služeb a přefazeni do průmyslu a do lů. Na západní hranici byli přiděleni celníci z východoněmecké a polské hranice a přimíšeno sem mnoho nových "soudruhů", o nichž se ví, že jsou bývalými příslušníky

státní bezpečnosti. Přišli sem dokonat dílo zkázy.

Tyto podrobnosti o dosud nejrozsáhlejším česko-slovenském úplatkářském skandálu pronikly teprve v půli května z důvěryhodných kruhů v Praze na Západ.

Český a slovenský tisk o celé aféře "skromně" pomlčel. Jen některé krajské noviny se v malých článcích zmínily o bezvýznamných korupčních aférách v Čechách, na Moravě a Slovensku.

Nejdůležitější část skandálu, kterou se snaží česko-slovens-

ká Bezpečnost i prokuratura utajit ("ututlat"), je dlouhodobé podílání česko-slovenských celníků na mezinárodním pašování drog a omamných jedů. Nevýratitelně bylo zjištěno, že "hlavní kanál" tohoto špinavého obchodu, jímž plynuly drogy na západoevropský "trh" z Bejrutu přes Východní a Západní Berlín do Holandska a odtud pak dále na Západ, vedl přes

ČSSR. Česko-slovenští celníci toto pašování dlouhodobě kryli a podíleli se také na ziscích. Pobírali slušné honoráře v "tvrdých" valutách.

Mimo to bylo zjištěno, že slovenský farmaceutický průmysl, Slovačfarma, národní podnik Bratislava a Hlohovec vyráběl ilegálně několik druhů drog, které byly ve speciálním balení dodávány soukromě na mezinárodní "překla-

diště" a zde výhodně "zpeněžovány". Také ve Slovačfarmě došlo k hromadnému zatýkání techniků a chemiků.

Bývalý ministr vnitra Barák - paměti slavné - může být pyšný na dílo, jemuž osobně položil základy, když pomocí svých poddaných agentů pašoval na Západ již tehdy i jiné věci.

Od našeho zpravodaje

SDRUŽENÍ BÝVALÝCH ČESKOSLOVENSKÝCH POLITICKÝCH VĚZŇŮ V EXILU
ASSOCIATION OF FORMER CZECHOSLOVAK POLITICAL PRISONERS IN EXILE
ASSOCIATION DES ANCIENS PRISONNIERS POLITIQUES TCHÉCOSLOVAQUES EN EXIL
VEREINIGUNG DER EHEM. TSCHÉCHOSLOWAKISCHEN POLITISCHEN HÄFTLINGS IM EXIL

ASSOCIATION F.C.P.P.E.
P.O. Box 246, Station "V",
Toronto, Ontario, Canada
M6R 3A5

Dne 2. června 1985.

Prohlášení

Výbory Sdružení bývalých československých politických vězňů v exilu, organizace v Kanadě a ve Švýcarsku upozorňují exilovou veřejnost, že jednotné stanovisko našich sdružení vůči Radě svobodného Československa obsažených ve dvou memorandech zveřejněných v časopise Sdružení "MUKL" zůstává nezměněno.

Jakákoli prohlášení měnící naše stanovisko vůči RSČ jsou pokusem zastavit nezbytný demokratický vývoj v exilu a mařením snah protikomunistického exilu po zvolení jednotné politické instituce, která nás exulanty bude nejen reprezentovat v zahraničí, ale hlavně prosazovat zájmy našich podmaněných národů a usilovat o návrat demokracie do naší vlasti působením u všech v úvahu přicházejících vlád.

Kroky RSČ, jež pověřila svého člena Rambouska "pacifikovat" (dle jeho slov) s pomocí svolavatele truchsčů Z. Otruby a Z. Slavíka, taktéž členů Rady, naše Sdružení a jeho snahy po ozdravení exilové reprezentace na straně jedné, a jasně vyslovená podpora našim výborům od mnoha exilových organizací a všech politických stran s výjimkou socialistických stran bývalé Národní fronty na straně druhé, přiměla výbor kanadského Sdružení učinit některá nezbytná opatření.

Ve snaze pokračovat v plnění předsevzatých úkolů ve zdárné spolupráci se švýcarským Sdružením, výbor našeho Sdružení, když viděl naprosto jasně, že lidé, kteří od samého počátku trvání obnovy činnosti stáli mimo naše Sdružení a snažili se je již dvakrát v období dvou posledních let rozbít, se nezastaví před vytvořením truchorganizace, zabezpečit právně pokračování našeho Sdružení. Dne 8. května 1985 bylo Sdružení bývalých československých politických vězňů v exilu řádně pod tímto jménem inkorporováno v Kanadě a prvními odpovědnými funkcionáři se stali členové současného výboru. Přihlášky přiložené v posledním čísle MUKLa neb jež budou rozeslány na požádání budou kdykoli přijímány. Výbor svolá v nejbližší době valnou hromadu Sdružení.

Je politování i odsouzeníhodné, že někteří bývalí političtí vězňové, z nichž někteří jsou bohužel zavázáni komunistickému režimu v Československu, využili neinformovanost některých bratrů a sester k uskutečnění svých cílů, které s našimi snahami po demokratizaci RSČ nemají nic společného, a vytvořili si svou zájmovou organizaci se svým "staro-novým" zástupcem u RSČ.

Věříme, že ti bratři a ty sestry, kteří souhlasí se stanoviskem našich obou Sdružení nás i nadále v našich snahách o demokratizaci československého exilu budou podporovat.

Prohlašujeme s plnou zodpovědností, že naší snahou není v žádném případě RSČ rozbít, ale její demokratizaci a odstraněním politikaření její prestiž a význam zvýšit.

Prohlašujeme dále, že budeme pokračovat jako trvajících Sdružení bývalých československých politických vězňů v exilu v našich snahách publikovaných v našich prohlášeních zveřejněných v časopise "MUKL" Ročník 2, Číslo 2, Září-Ríjen 1984 a Ročník 2, Číslo 5, (11) (Březen-Duben 1985).

Upozorňujeme, jak z výše uvedeného plyne, že prohlášení osob na truchsčů 1. června 1985, že jsou jedinými mluvčími bývalých politických vězňů na americkém kontinentě je nepravdivé.

Výbor Sdružení bývalých československých politických vězňů v exilu (Kanada).

Z činnosti ČSFR

V březnu-dubnu 1985 uskutečnil předseda ČSFR dr. Jiří Kotas a skandinávský zástupce ČSFR, chartista a bývalý politický vězeň Otto Černý, tři besedy s Čechy a Slováky ve Stockholmu, Malmö a v Kodani. Během těchto se živě diskutovalo o tom co již ČSFR v našem společném zápase vykonala a rozebíralo se i pozadí některých vulgárních a nepodložených kampaní, které proti ČSFR vedou jak komunistické orgány v Praze, tak někteří lidé v zahraničí. Návštěvníci besed byli také seznámeni s některými padělkami, které jsou pod "hlavičkou" ČSFR rozšiřovány jak v Československu tak v zahraničí (například brožura "Svědění" z února 1985). Rady členů a spolupracovníků ČSFR byly rozšířeny.

Předseda výkonného výboru světové organizace Resistance International se sídlem v Paříži, spisovatel Vladimír Maximov, autorizoval předsedu ČSFR svým oficiálním dopisem z 12. dubna 1985 k jednání za Resistance International na celém světě. Člen ČSFR Otto Černý byl zároveň 21. března 1985 zvolen československým zástupcem ve

švédské sekci Resistance International. ČSFR je členem této významné antikomunistické organizace od října 1983. Generálním tajemníkem R.I. je Vladimír Bukovský.

Jak informovalo únorové číslo Severských listů ve Švédsku má člen ČSFR Otto Černý velkou zásluhu na tom, že

švédské politické kruhy rázně protestovaly proti nepřipustným formulářům československých orgánů ve věci zvaní příbuzných. Švédská sekce ČSFR, společně s ostatními československými organizacemi tak rozpoutali kampaň, která vedla k tomu, že vyzvědačské formuláře byly dokonce na nátlak švédských politiků Prahou staženy.

Miloslav Zlámal: Malíř

Malíř ještě nikdy nevyllil do korun borovic svou paletu

Paletu barev paletu mládí paletu lásek paletu jara - Kde jsou dnes vaše hroby vy, všichni kamarádi - naše vlast nám byla stejně drahá

Paletu mladého muže paletu vzduchu paletu dívek a prvního pohazení - těm dívkám jsme někdy kupovali i růže, a dnes už všechny leží - pochovány v zemi.

1984

POZOR!

Výbor Sdružení bývalých čs. politických vězňů v exilu (Organizace Kanada)

upozorňuje všechny své členy že výroční členská schůze

bude v sobotu
13. července 1985
ve 2:00 hod. odpoledne

v hale slovenského
Luteránského kostela
sv. Pavla
1424 Davenport Rd.
Toronto, Ont.

V Bonnu přijal prezident Německé spolkové republiky Richard von Weizsäcker amerického prezidenta Ronalda Reagana se všemi vojenskými poctami. Po tomto příjetí konferoval prezident Reagan se spolkovým kancléřem BRD Helmutem Kohlem.

A. LINCOLN, W. WILSON, R. REAGAN

Tři základní pilíře svobodného světa!!!

Těžký den prezidenta R. Reagana

Návštěva koncentračního tábora Bergen-Belsen a vojenského hřbitova v Bitburgu v Německé spolkové republice, 6. května t.r., provázená bubnovou palbou velké části amerického tisku a televize, byla pro prezidenta R. Reagana zkouškou síly a nezávislosti vedoucího státníka USA. Mnozí pesimisté přirovnávají toto období nové etapě, a lá Wattergatte. Štvaní proti skvělému prezidentovi, který zachránil Ameriku a svobodný svět před bolševickou invazí a jehož zařadí jednou historikové Spojených států hned za Lincolna a Wilsona, provádí špinavým kapitálem sponzorovaná část amerického tisku a televize tak surovým způsobem, že to nemá obdoby v novodobé žurnalistice.

Nechci o věci dlouze teoretizovat. Přejdu k důkazům:

Kameramani zmíněné americké televize navštívili Bitburg několik týdnů před návštěvou prezidenta za tím účelem, aby mohli americké veřejnosti předložit předem dobře zaplacené zfalšované zprávy o vojenském hřbitově, který se prezident rozhodl navštívit, aby tímto gestem symbolicky ukázal na nesmysl věčné udržovaného opovrhování národem, který ve skutečnosti tvoří jádro obranné síly NATO v Evropě a kde sovětská a bolševická živelná propaganda trvale vytrubuje do světa nesmysly o novodobém nebezpečí nacismu a fašismu.

Team amerických kameramanů a jejich pomocníků posbíral po všech hrobech na Bitburském hřbitově svíčky a květiny a ozdobil tím bohatě hrob jediného důstojníka zbraní SS a dalších 48 hrobů řadových vojáků SS, kteří jsou na tomto hřbitově pochováni vedle dalších 2.000, slovy: dvou tisíc vojáků a důstojníků bývalého Wehrmachtu. Potom se filmovalo a nahovořil komentář. Se zaranžovaným pozadím, které by dalo věrohodnost útokům předem připraveným za tím účelem, aby se podařilo vykonat psychologický nátlak na prezidenta a jeho poradce a docílit odvolání tohoto bodu programu při návštěvě Německa. Z normálního vojenského hřbitova byl vytvořen dovednými žongléři "hřbitov válečných zločinců" a po převozu těchto "napucovaných" materiálů do USA, spustily mnohé televizní stanice a prezidentovi nepřátelsky postavený tisk nehoráznou propagandu, která měla ovlivnit veřejné mínění v USA a podpořit účinnost protestů židovských organizací. Tyto nutily několik týdnů prezidenta Reagana odvolat zamýšlenou návštěvu vojenského hřbitova v Bitburgu a zůstat jen při položení věnců u obelisku bývalého koncentračního tábora v Bergen-Belsen.

Starosta obce Bitburgu Theo Hallet a všichni občané spolu se 300 americkými vojáky letecké základny USA v Bitburgu, vytvořili německo-americkou občanskou akci, aby připravili slušné přijetí prezidenta USA a kancléře BRD. Americkými a německými vlajkami ozdobené domy a okna, květiny a zvukové tlampače "We are friends!" již několik dní před ohlášenou návštěvou dávaly tisícům turistů na vědomí, jaká je skutečnost před špinavou propagandou amerických sdělovacích prostředků.

Dne. 1. května se soustředili všichni američtí vojáci letecké základny USA v Bitburgu a s příslušníky svých rodin za doprovodu

všech občanů Bitburgu demonstrovali přátelství vytvořené poválečnou dobou. Společný průvod, lépe řečeno procesí, prošel křížovou cestou na Kolmenské výšině (Kolmenshohe), která má 14 zastavení, připomínajících cestu utrpení Ježíše Krista na Kalvarii a Golgotě a společnou modlitbou uctili zde Němci i Američané památku padlých. Téměř týden před návštěvou prezidenta.

Pro průměrného Američana, který vidí svět černý, nebo bílý - komunistický a nekomunistický a druhou světovou válku má v paměti jakovyrážený boj mezi dobrem a zlem, je návštěva vojenských hřbitovů záležitostí památky padlých, jak to také prezident Reagan v různých obměnách a při různých příležitostech citoval.

Zbraně SS se v průběhu války stále méně rozlišovaly od jiných bojových svazů Wehrmachtu a do jejich řad se rekrutovali v posledních dvou letech války mladí Němci nikoliv dobrovolně, ale byli sem přidělováni, aby doplnili desetitisíce padlých, původně dobrovolných příslušníků zbraní SS. A tito mladí chlapi, kteří ve skutečnosti neměli s ideami SS nic společného ležící roztroušeně pochováni na všech německých vojenských hřbitovech a neexistuje tudíž žádný tak zvaný "čistý" vojenský hřbitov, jak jej židovské organizace pro návštěvu prezidenta USA požadovaly.

Tuto skutečnost ovšem nechala americká televize padnout pod stůl a své "zpravodajství" připravila skreslené a tendenční, jak to někdo, kdo dobře zaplatil, potřeboval.

Prezident nakonec navštívil jak vojenský hřbitov v Bitburgu, tak místa bývalého koncentračního tábora Bergen-Belsen a na obou místech věnců, lidsky a pravdivě.

A tak by také měly americká televize a tá část koupeného revolverového tisku, která proti prezidentovi nehorázně štvála, informovat po pravdě své diváky a čtenáře a neplít špinu na vlastního prezidenta, kterému mohou děkovat, že vůbec ještě dnes a i v budoucnu mohou beztrázně hovořit i psát a to třeba i nepravdu o hlavě svého státu, protože jim to dovoluje svoboda slova a projevu, zakotvená v ústavě demokratického zřízení státu.

Po návštěvě vojenského hřbitova v Bitburgu odejel prezident do amerického sídliště tohoto malého pivovarského městečka, kde bylo za dobu existence americké vojenské základny uavřeno mezi americkými příslušníky branných sil a německými dívkami 600 šťastných manželství. Zde se krátce zdržel, vykonal vojenskou přehlídku na letišti a odletěl s "Air Force One" k dalšímu plnění předem časově připraveného a vymezeného programu.

Josef Novák, Salzburg

Pozvání

NA 4. KONGRES
SVĚTOVÉ REPREZENTACE
ČS. EXILU,

který se koná ve dnech
4.-7. července 1985

V ELLWANGEN, ZÁPAD. NĚMECKO.

ÚVABY

Žijeme v Kanadě, která nám dává svobodu a demokracii, jak politickou tak hospodářskou. Tuto svobodu a demokracii musíme také opatrovat a bránit aby nebyla zneužívána. Zatím jsme v Kanadě neviděli že by se někdo snažil tuto politickou svobodu narušit, mimo provincii Quebec, kde ke konci roků šedesátých vznikla politická strana, která chtěla provincii Quebec odtrhnout od Kanady, což tehdejší ministerský předseda Trudeau rázným vojenským zákrokem politikům separatistům překazil. Vůdcem této separatistické strany (Parti Quebecois) byl a stále je bývalý poslanec liberální strany René Levesque. Vloni premiér Levesque po posledních provinčních volbách si separatismus rozmyslel, jelikož občané Quebecu hlasovali většinou pro udržení Kanady jako celku a premiér Levesque prohlásil, že separatismus je v Kanadě pohřben. Proto nastala ve straně Parti Quebecois revoluce a ze strany začali vystupovat nějací straníci ale také poslanci a ministři. Premiér Levesque přes všechny neshody vloni na sjezdu stále udržel většinu a prohlásil, že dále povede stranu bez separatismu do voleb v Quebecu.

Čím chci v této úvaze upozornit na politickou svobodu. Z poslanců, ministrů a některých členů kteří vystoupili z Parti Quebecois se tvoří nebo se už utvořila nová separatistická strana, která bude dále narušovat v Kanadě politickou svobodu. Všechny demokracie na světě, jako že ani jinak to asi není možné mají slabiny. U nás v Kanadě chybí zákon o ochraně státu a celistvosti Kanady. Kdyby tento ochranný zákon byl, tak by nebylo možné aby se mohly tvořit politické strany, nebo snad skupiny, které by měly v programu rozbití Kanady. Snad by někdo mohl namítat a co komunistická strana Kanady která je vládou uznána jako pravoplatná strana a také v každých volbách má postavené kandidáty. Nikdy jsem neslyšel že by vůdce komunistické strany nebo i strana sama měla v programu rozbití Kanady nebo její připojení k Sovětům. Jistě že pro rozumy si vůdce kanadských komunistů pan Kaštan posílá do Moskvy a že Sověti mají pro něho hodně rad jak politických, tak hospodářských. Pravděpodobně jak dělat demonstrace a nepokoje, jak pracovat proti Američanům. Snad kdyby se tak podařilo udělat sovětskou Kanadu, ale to by nesměl být na jihu náš soused. V Kanadě je těchto Kaštanů naštěstí poskrovnu a pak od čeho jsme zde my proti-komunističtí emigranti - exulanti, abychom si politickou

svobodu a Kanadu hlídali. Hospodářskou svobodu máme také, ba myslím že až příliš velkou. Hospodářství asi ve všech anglosaských zemích je založeno na docela jiném systému, na který jsme byli zvyklí ve staré zemi. Pořád nevím, který systém je lepší, či ten předválečný ve staré vlasti nebo kanadský. U nás jako v mnohých evropských zemích byl veškerý hospodářský život proti zdejšímu omezenější. Napíši vám příklad ze svojí zkušenosti, který se vztahoval na všechny obory a řemesla. V Praze i v jiných městech mohli jste mít jenom jednu licenci. Musel jste složit zkoušky na příslušných gremiích že tomu oboru rozumíte, že jste řádně vyučený a musel jste se proukázat že máte při nejmenším devět roků praxe. Nemohlo se stát to, co se děje v anglosaských zemích včetně Anglie, že ten, kdo má možnost (peníze) a myslí, že všemu rozumí, může si otevřít obchod jaký chce, kde chce, kolik podniků chce a také skrachovat jak chce. Já pořád myslím že ve vlasti to částečné omezení bylo zprávné. Dokonce zavedené staré aspoň dva podniky musely dát dobrozdání, že nemají nic proti tomu, že v sousedství bude otevřen nový podnik stejného oboru. Všechno bylo většinou regulováno tak, aby podniky nekrachovaly. Chtěla-li u nás rodina udržet více podniků v rukou rodiny, museli se starat aby byli vyučeni v tom nebo onom oboru. Tato praxe byla v Evropě velmi stará, proto asi to pořeckadlo že řemeslo má zlaté dno a že se s pokolení do pokolení také dědilo.

Vraťme se ke kanadskému hospodářství. Jistě že my Češi a Slováci si nemůžeme stěžovat na kanadské svobodné hospodářství, až na malé výjimky, jakse říká neštěstí nechodí po horách, ale po lidech. Jestliže vidíme že snad něco v Kanadě hospodářsky není v pořádku, tak ve většině případech není vinen občan ale politici počínaje městem a federální vládou konče. Jestli nám někdo řekne že kritizujeme Kanadu, tak nemá pravdu. Protože tato velká, mohutná, krásná a svobodná Kanada nám dala a dává možnost svobodně a pokud možno podle své libosti žít slušný a spořádaný život. Ale jestliže kritizujeme nebo kritizujeme věcně politiky, jednotlivce ba dokonce celé politické útvary, máme plné právo, občana této země, ba povinnost kritizovat a spoluobčany upozorňovat na případné špatné počínání politiků řemeslníků. Také právo nám vyplývá z toho, že politici i se svým úřednictvem (civil servant) jsou vydržováni veřejnými penězi, to je penězi poplatníků daní a dávek. Nakonec ještě dodám, že nemůžeme souhlasit s vládou, ale musíme přiznat, že vlády je zapotřebí a že musí být.

E. Sypták

přízemních budov sroubených ze dřeva, patrně o část objektu. Podle antény se dalo soudit, že jde asi o předsunutou rádiostanici na rozhraní mezi Finskem a Norskem, dal se příliš k severu, jak se už dříve přesvědčil.

S tlukoucím srdcem se dobelhal k jednomu ze stavení a zaklepal. Chvilku trvalo, když ho ve dveřích uvítal muž středních let a hned nato se ocitl v místnosti naplněné neuvěřitelným teplem. Na stole uprostřed ležel tác s nakrájeným chlebem, máslo a několik plátků šunky, něco salátu a sýra a všechno to zahaloval oblak páry vystupující z kávové konvice. Aby neprozradil, jak je hladov, odvrátil hlavu od stolu a pečlivě, slovo za slovem, opakoval to, co doma pochytil: "I am American tourist and I little get lost. May I see map, please?"

Jeden z přítomných, soused či kdo, se vzdálil a donesl odkudsi mapu, rozložil ji na stole a prstem ukázal místo, kde se nacházejí. Už to takové bylo, Alexandr se nechtě ocitl tam kde lišky dávají dobrou noc, ve vyčnívajícím "poloostrovu" Finska daleko na severu. Blízkost jídla mu působila "Tantalova" muka, písma na mapě mu tančila před očima a barvy splývaly v jednu.

Žena se objevila, nalila cizinci do šálku kávy a gestem "poslužte si" ho vyzvala, aby se cítil jako doma.

Alexandr se snažil všemožně sníst svůj sendvič se salámem tak, aby neprozraou tounu spořádat jich patnáct. Úkradem se podíval kolem, zaváhal, a vzal si s tácu druhý. Když mu pak žena, manželka přítomného ředitele divadla v Helsinkách, přisunula talíř s borůvkovým koláčem, ukrojil jen kousek, ale raději by ho pozřel celý.

Když se účinky velkolepé hostiny rozlily celým tělem, další obavy se ho zmocnily. Byl by bláhový, kdyby věřil, že ho helsinský pár opravdu považuje za amerického turistu. Šaty v žalostném stavu, ruce zhrublé lezením po skalách - možná také, že ho považují za trampa, bodejť by tomu tak bylo. Když ale následoval ženu do kuchyně, kde mu chtěla připravit něco na cestu, všimla si jeho prázdného tlumoku a tázavě se mu podívala do očí. Co když dala těm za dvěma znamení a ti zavolali policii? Ted' si ho prohlížela se zřejmou zvědavostí, jako by mu chtěla položit několik otázek. Nakonec se otočila a v tichosti krájela chléb, přidala cukru, čaje a dvě plechovky guláše, vše zabalila papírem a vložila do několika menších balíčků.

Opustil stavení, posílen na těle i na duchu, jako když vozidlo naplní novou dávkou pohonné hmoty. Když později na cestě okusil guláše, prazvláštní vlna hřejivého tepla mu pronikla tělem od rtů až k špičkám prstů na nohou.

Pět hodin trvalo, než se dostal zpět, v místa, kde odbočil a neměl. Nyní byl nějakých 20 mil vzdálen od pohraniční vesnice jménem Kuttainem. Ztraceného dne nelitoval, vždyť ho Zachránil. Stejně jako jídlo potřeboval informace, styk s lidmi, psychologický "postrk", aby se konečně dostal ze zrádné spirály zoufalství. Posud mu štěstí přálo - jestliže ovšem ho Fi-

Vlastimil Jaroslavský:

Vzpomínka

NA DR. MILADU HORÁKOVOU

(Věnováno k 25. výročí Dámského odboru Toronto.)

Černé mraky visí na obloze
na náměstí poprchává už do kašen.
Zesmutněl den - přilepil do srdce
bolesti nálepku lidem všem
zrádným prosakujícím to tichem
se smrtelnou pečeti na líce.

V ten den - dech i dětem chvěl se -
proměnil se v pláč.
Tenkrát - čas nezastavil se -
čas běsu rváč
jenž nemilosrdně zlomil lilie květ.
Plakal národ - plakal svět!

Rozlily se mraky.
Odplová hoře smutný čas
odplouvají života paprsky -
do nebe se vznáší PRAVDY hlas
jenž pro SPRÁVEDLNOST zhas.

Nuž spi hrdinko naše
andělé tě provázeli až do nebe -
spi Milado tiše -
v srdcích nosíme tvůj obraz hrdě
- vzpomínáme dnes na tebe -
v duchu svíraném žalem
v pláči zajiřavém
posíláme na tvůj hrob ty nejkrásnější růže!...

Toronto, červen 1985.

nové neoznámili policii.

Rozhodl se, že se k hranici neprobliží dříve než příští den. Brzy se utábořil, uleh v šest a probudil se ráno v deset.

Kdykoli se ráno, cestou do Kuttainenu, ozval zvuk příjezdícího auta, snažil se zprvu ukrýt se v blízké doubravě, ale později, když zjistil, že si ho nikdo nevšímá, hry na schovávanou zanechal a bez obtíží se dostal až k prvním stavením Kuttainenu; švédská část vesničky byla právě tam za řekou. Most vidět nebylo.

Vydal se na krátký průzkum řeky, aby našel místo vhodné k přebrodění, když se za ním ozval zvuk příjezdícího auta a za malou chvíli řidič, vytáhlý mladík, ho zval k sobě do vozu. Jede do města, tři míle daleko, hledá-li převoz, je to právě tam, kde sám má namířeno.

Pohled na malé převoziště na švédské straně dodalo Alexandrovi kuráže; nemeškaje, vstoupil do dveří celní kanceláře. Asi za pět minut, řekl mu přítomný úředník, když se zeptal, kdy možno počítat s příštím převozem. Nic, pěší lidé za převoz neplatí.

Na to, zda se před převozem kontroluje totožnost, se otázel neodvážil, k jeho velké úlevě si však brzy povšiml, že se převážejících nikdo na nic neptá, nikdo je nevyslýchá.

Vstoupil do člunu a v době, než člun odrazil od břehu, cítil v sobě klid a mír - něco, čemu se netěšil po dlouhá a dlouhá léta. Když se potom dal člun do pohybu a zamířil k Švédsku, pocítil to, čemu se říká štěstí. Prozřetelnost požehnala jeho cestě, zachránila ho v mnohé z těžkých chvil.

Člun byl přibližně ve středu řeky, když ztrnul, když spatřil koutkem oka černý osobní vůz blížící se k přístavnímu můstku na finské straně. Velkou rychlostí projel bránou a zastavil přímo u mola. Policie, blesko Alexandrovi hlavou a se srdcem sevrženým pozoroval řidiče, jak vystupuje a mává pažemi - a člun se začíná zatáčet!

Tak přece jen, pomyslel si v této chvíli, byla jeho radost předčasná. O, jaký byl blázen! Ted' viděl, že je všechno ztraceno. Skoč do vody, napadlo ho, však zbytek doplaveš.

Však co to? Právě když se chystal ke skoku, zlomek vteřiny stačil, aby si mžikem oka povšiml, že nejde o policistu, ale obyčejného řidiče, kterému selhaly nervy, poněvadž minul člun. Nu, tentokrát Alexandr nejásal a bál se, aby štěstí nezakřikl.

Měl pravdu, neboť mezi těmi, kdo z člunu vycházeli, když on nastupoval, byl finský voják, který v bradatém trampovi poznal toho, po kterém pátrá policie. Spěchal, aby o tom podal zprávu, ale zase jednou štěstí a čas nahrály Alexandrovi.

Dorazit k švédskému břehu bylo dílem několika okamžiků. Od první chvíle, kdy se jeho noha dotkla švédské půdy, se mu všechno zdálo docela jiné než to, co kdy zažil předtím; nikdo nikoho nenutil, všechno šlo hladce - prostě neuvěřitelné. Brzy napíše novému příteli, že "pocit svobody rozzařuje mne neustále v mém novém životě." Po 23 dnech "na cestě" z Moskvy byl Alexandr svoboděn. Už nikdy víc nebude majetkem bývalých vládců: dnes náleží jen sobě.

Pro Naše Hlasy volně přeložil Richard Hanzlík

Tři dny po vylodění ve Švédsku dorazil Alexandr do Stockholmu, kde mu Švédové udělili politický asyl. Když se lidé zmínili o tom jaký je hrdina a kolik odvahy zapotřebí, aby se dostal až sem, mávl rukou: "jsem jenom obyčejný chlap."

Do Ameriky se dostal v dubnu roku 1980, kde mu byla nabídnuta asistentura na Ústavě technologie ve státě Massachusetts, kde získal v červnu m.r. titul Ph.D. v teoretické fyzice. Dnes se šťastně vyžívá na wlsconslské univerzitě v Madisonu coby 'postdoctoral research associate' a čas od času si vyrazí do lůna americké Matky Přírody.

ALEXŮV ÚTĚK Z "RÁJE"

GEORGE FEIFER
(Dokončení)

Ráno příštího dne se mu nohy podlamovaly slabostí. Stalo se, čeho se bál: musel se rozloučit s částí výstroje, a tak pilka, gumáky, svítilna a nafoukáací matrace skončily v podrostu nedaleko silnice; nebyl prostě schopen náklad unést, když poslední zbytek síly zkonsumoval posunem jedné nohy za druhou.

Na písku podél okraje silnice se mu šlo relativně líp, zato bohužel večer rozčarován zjistil, že se notně odchýlil od směru netuše, že cesta vede spíš k severu než k západu, kam měl namířeno, a to do úzkého ramene, kterým se Finsko jakoby zařezávalo do norského území. Dopustil se omylu, který ho málem zavekl zpátky do bažin a vražedné vrchoviny. Když pak v zorném poli teleskopu viděl na obzoru, po celé šíři, moře suché trávy, která je příznakem močálů, skorem ho to porazilo. Co ted'? Do dalšího boje s pozemským peklem mu sil věru nezbývalo.

Musí zpátky. A trvalo deset hodin, než se vrátil tam, kde byl v poledne. Fučel silný, mrazivý vítr a zmrzlý dešť bičoval jeho tváře, přesto se rozhodl jít a jít - a byl to ten nejhorší úsek jeho cesty. Vydržel jít až do večera. Té noci usnul na hromadě větví, které nasbíral po okolí; jeho prožívání bunda, všechno co měl, bylo jediné, čím byl přikryt. Když ráno vstal, trvalo třicet minut, než dokázal rozhodnout se vyrazit na cestu v ledovém dešti.

A KAM JEŠTĚ JÍT, PTAL SE SAMA SEBE.
CO JINÉHO MOHU DĚLAT?

Toho rána nesnídal, poslední zásobu žampionů si nechal až k večeru. Jeho tlumok byl jedna trhlina, on sám nebyl na tom o nic lépe. Sám sebe se chvílemi ptal, jak vlastně ještě dlouho bude moci pokračovat. Terén tu nejen zel prázdnotou, ale neznal milosrdenství. Poprvé mu přišlo na mysl, že by mohl odejít z tohoto světa neznám a nepovšimnut. Bezvýznamnost toho mu byla posilou. Musí jít vpřed, za každou cenu musí jít! Aspoň další dvě hodiny.

Minula hodina, když cítil, že se o něj pokouší závrať. Zastavil se, když jeho unavené oči dokázaly rozeznat obrysy stíhacích několika stavení a vysoké radioantény uprostřed. Pohledem do teleskopu se přesvědčil, že jde o čtyři nebo pět

OD NAŠEHO REPORTÉRA

Papež Jan Pavel II. ve společnosti děvčat v holandských národních krojích.

Při papežově návštěvě Holandska v minulém týdnu nebyla taková mírová pohoda na všech místech, která K. Wojtyla navštívil. Katolický klerus Holandska má vůči Římu různé výhrady a kritiku, kterou papež při své cestě musel vyslechnout. V Utrechtu se podařilo rebelantům zorganizovat demonstraci, které se zúčastnilo asi 10.000 lidí. - Z toho bylo podle policejních zpráv nejméně 6.000 feministek, homosexuálů a demonstrantů z povolání. Dav o síle asi jednoho tisíce se pokusil proniknout ke Konferenčnímu centru, kde měl papež projev. Policie musela nasadit slzotvorný plyn a obušky, aby dav, pozůstávající hlavně z levicové mládeže a demonstrantů z povolání a provokatérů rozešla.

Na historické puře zámku Hambachu, kde v r. 1832 byl dán impuls studentské revoluci za svobodu a proti absolutismu, vyzval prezident USA R. Reagan mládež Evropy k boji za svobodu a demokracii na Západě i Východě. Na tomto falešném zámku řekl prezident mimo jiné: "... mladí lidé postavte v boji za ideály demokracie nové důkazy, že Evropa a to celá Evropa, chce být svobodná a nezávislá! Nová spojená Evropa od Východu po Západ!..."

Současně varoval prezident mládež před nerealistickými ideami, jelikož do té doby, než nastane kýžený obrát, budou a musejí Spojené státy plnit své závazky, aby alespoň současný stav svobodného Západu a světa zůstal zachován! "... přední hranice evropské svobody probíhá v Berlíně a já Vás ujišťuji, že USA zde stojí za Vámi! ..." Toto jsou jasná a nekompromisní slova na adresu Moskvy a Varšavského paktu, jaká si už dlouho netroufal pronést státník nejvyšší úrovně před branami nepřítele světové svobody.

V Portugalsku připravila mládež prezidentu Ronaldu Reaganovi věřící přátelská přijetí.

Na letišti i v ulicích, kde projížděl prezidentův konvoj, skandovalo desetitisíce občanů včetně mládeže: "... milujeme Reagana! Ať žije Reagan! ... we love Reagan! ... na stovkách transparentů a v záplavě amerických vlajek.

Státní prezident Antonio Ramalho Eanes prohlásil, že mezi Portugalskem a USA neexistují žádné názorové rozpory na boj za svobodu a na obranu Evropy a zdůraznil potřebu zesílení vojenských sil NATO. Přislíbil, že Portugalsko zesílí a zmodernizuje vojenské základny NATO na svém území, aby odsud mohla být v případě potřeby hájena nezávislost těch zemí NATO, která svou polohou skýtají bezprostřední cíl pro útok nepříteli.

Reagan označil ve svém lisabonském projevu Sovětský svaz za nepřítele míru. . . . Konečně se na Západě našel státník, který mluví jasnou řečí k nepříteli!

ČEŠI a MORAVANÉ!
Vytvořte jednotnou bázi
na které by bylo možno spolu s bratry
Slováky a Rusíny
vytvořit důstojnou a demokratickou
representaci našeho Třetího zahraničního
odboje.

* **Čína a Portugalsko zahájí** brzy oficiální rozhovory o návratu portugalské kolonie "Maca" pod čínskou správou. Uvádí se to v komuniké o návštěvě portugalského prezidenta A. R. Eanesa v ČLR, které bylo vydáno v Pekingu.

* **Nigerie oznámila**, že ukončila námořní odsun tisíců ilegálních přistěhovalců, jejichž odchod ze země nařídila začátkem dubna.

* **Proces s bývalým ministrem** hospodářství O. Lambsdorfem a dalšími dvěma prominentními hospodářskými specialisty NSR, E. Brauchitschem a H. Friederichsem začne 29. srpna t.r. Oznámil to mluvčí zemského soudu v Bonnu. Všichni tři politici jsou obviněni z přijímání nebo poskytování úplatků a z daňových podvodů.

* **Každý druhý Rakušan** se cítí být nemocen a loni byl každý zaměstnaný v této zemi v průměru dva týdny nemocen. Oznámil to statistický úřad s tím, že nejčastěji si Rakušané stěžují na nemoci krevního oběhu, nervů, bolesti zubů, zad a hlavy. Nejvíce si na nemoci a choroby stěžují rakouští rolníci.

* **Jedna japonská** a čtyři kanadské firmy se dohodly, že založí společnost na podporu kanadského projektu výroby zkapalněného zemního plynu. Do dvaceti let má být zahájen vývoz této suroviny do Japonska, v ročním množství 2,35 miliónu tun.

* **Vlastním očím nevěřili** automobilisté na silnici z Ntamburu do Gudalaru na jihu Indie, když spatřili po celé šíři vozovky křepčit tři slony, kteří se chovali jako opilí; záhada se brzy vysvětlila: sloni vypili několik barelů domácí pálenky, kterou si na pokraji lesa ukryl obchodník s lihovinami tak, že ji policie nenašla, avšak pozornosti živých slonů nešla.

* **Pro obranu z vesmíru** bude využit červnový let raketoplánu Discovery. Oznámilo to ministerstvo obrany USA. Upřesnilo, že ze zkušebního zařízení umístěného na havajském ostrově Maui bude vyslán tenký laserový paprsek

25 horníků zahynulo na dole Doubrava u Karviné

Ostrava: 7. května t.r. došlo na Dole Doubrava v ostravsko-karvinském revíru k výbuchu methanového plynu při kterém zahynulo 25 zasypaných horníků. Dvacet tři dny se všelijak toto neštěstí tutilo, ale nakonec se přece jen muselo s pravdou ven. Ve čtvrtek 30. května konečně došlo k veřejnému pietnímu rozloučení s mrtvými horníky v kulturním domě Družba v Doubravě. Hlavním řečníkem byl J. Haman - tajemník ÚV KSČ, který měl mnoho řečí o vlastenectví a posilování míru. Samozřejmě, že ve zprávě se o mrtvých hornících kteří jsou pohřbeni v šachtě jmenovitě nemluví.

směrem na reflektor připevněný na raketoplánu, který se bude pohybovat po nižší oběžné dráze kolem Země.

* **NSR údajně odmítá** americké obchodní embargo proti Nikaragui. Oznámil to nikaragujský viceprezident S. Remírez po rozhovoru s ministrem zahraničních věcí NSR H.D. Genscherem. S. Remírez je v NSR na neoficiální návštěvě.

* **Podle zprav z jihoafrické republiky** došlo v úterý 28. května t.r. v jednom z největších jihoafrických měst Johannesburgu k výbuchu ve výškové budově, která je sídlem správních orgánů jihoafrické armády. Bylo zraněno nejméně deset lidí.

* **Izraelský parlament** zamítl 29. května návrhy čtyř opozičních stran včetně komunistické, aby bylo zahájeno oficiální vyšetřování okolností izraelské invaze do Libanonu před třemi lety.

* **Turecká Rada národní bezpečnosti** rozhodla zrušit od 19. 7. vyjimečný stav v dalších šesti provinciích a také v Ankaře a v Izmiru.

Válku nutriím

vyhlásily úřady zemědělských departementů v západní Francii. Hlodavci donedávna pěstování na farmách pro kožušinu se tak přemnoží, že se stanou "zemědělským škůdcem čísla jedna", daleko před králíky a hraboši. Škody napáchané nutriemi na polích, ale také na dřevěných stavidlech, mostech i na železničních pražcích jdou do miliónů franků.

Podle filmu

z divokého Západu si počínalo šest lupičů na trati Nantes-Vintimille v jižní Francii. V městečku Tarascon naskočili dva na lokomotivu a zneškodnili strojvůdce, uprostřed noci na odlehlém místě zastavili a spolu s kumpány, kteří čekali v několika automobilech, vybrali z poštovního vozu 30 pytlů. Posléze v klidu odjeli. Nikdo nebyl zraněn, ale hodnota lupu bude zřejmě značná - podle sdělení státních drah obsahovaly pytle šperky, obrazy, bankovky a jiné obdobné "drobnosti".

Kennedy Travel Bureau Ltd.

424 BLOOR STREET W., TORONTO, ONT.

Návštěvy příbuzných z Československa a cestování kamkoliv na světě vám vybavíme k vaší spokojenosti.

Volejte nebo pište:
(416) 921-8945
921-3721

Dana Nohavica
Manager

CZECHOSLOVAK (TORONTO)
CREDIT UNION LIMITED

KAMPELIČKA

740 Spadina Avenue, Toronto, Ontario M5S 2J2 (roh Spadina a Bloor).
Tel. (416) 925-0557

24 HODINOVÁ INFORMAČNÍ SLUŽBA

American Express
Travellers šeky
BEZ POPLATKŮ!

- * Dlouhodobé vklady
- * Denní úrokové vklady
- * Speciální vklady
- * RRSP
- * RHOSP

- * Hypotéky
- * Osobní půjčky
- * Speciální půjčky na nová auta
- * Line of credit
- * Šeková konta bez poplatků za šeky

Přijďte, pište nebo volejte pro podrobnější informace.

Úřední hodiny - Pondělí a pátek 10-7; úterý až čtvrtek 10-5; sobota 10-1.

MASARYK MEMORIAL INSTITUTE INCORPORATED

450 Scarborough Golf Club Road, • Scarborough, Ont. Canada M1G 1H1 • Tel. 439-4354

PROPOSICE LETNÍHO TÁBORA DĚTI A MLÁDEŽE NA MASARYKTOWNU

Masaryk Memorial Institute ve spolupráci se Sokolem Toronto pořádají Letní tábor dětí od 7 let s ubytováním v upravených chatách na Masaryktownu v termínu od 1. července 1985 do 27. července 1985.

Jednotlivé termíny nástupu: 1., 6., 13., a 20. července 1985 mezi 2. a 5. hodinou odpolední. Každý turnus začíná slunečnou večeří a končí v sobotu obědem.

Vedoucím tábora bude pan Petr Krejčířík.

Stravování je zajištěno v renovované restauraci PRAHA na Masaryktownu.

Cena týdenního pobytu je stanovena na \$ 105.00 za dítě (cena prvního turnusu je s ohledem na jeho kratší délku stanovena na \$ 75.00 za dítě).

V ceně je zahrnuto:

- hodnota stravy: 3 hlavní jídla a 2 svačiny včetně nápojů.
- poplatek za ubytování
- mzdy zákonem požadovaných vedoucích skupin odpovídajících za svěřené děti a programovou náplň.

Žádáme rodiče aby si k datu nástupu dětí do tábora opatřili lékařské potvrzení, že dítě je schopno účastnit se aktivního táborového života.

Plánovaný denní program:

Budíček, rozvíčka, osobní hygiena, úklid, vztyčování vlajek, snídání 8:15 - 9:00, slovenština, čeština, hry a cvičení, příprava na oběd, oběd 12:00-1:00, odpolední klid, hry, plavání, atletika, osobní volno, příprava na večeři, večeře 6:00-7:00, snímání vlajek, besedy s pamětníky významných událostí a s činovníky krajského života, zpěv národních a sokolských písní. Čas pro večerku bude stanoven po dohodě s rodiči. Jednou v týdnu bude pro děti připraven táborák. Pro každý turnus bude uspořádán celodenní výlet (ZOO, chytání ryb a pod.).

Pro další informace volejte sestru Janoušovou, tel. 884-9892 a nebo kancelář MMI, tel. 439-4354.

Seky vyplněné na Masaryk Memorial Institute Inc. posílejte prosím současně s přihláškou.

PŘIHLÁŠKA

Jméno Věk Chlapec Dívka
Adresa
Telefon domů do práce
Termín nástupu OHIP
Počet týdnů Podpis

ZHOTOVUJEME, INSTALUJEME A OPRAVUJEME KUCHYNĚ A KOUPELNY TYPU IKEA A IDOMO

(nebo podle Vašeho přání)
VŠE V PRVOTŘÍDNÍ KVALITĚ
A MATERIÁLU PŘESNĚ PODLE
VAŠICH POŽADAVKŮ.

NAŠE CENY JSOU O 30 PROCENT NIŽŠÍ
NEŽ V PRODEJNÁCH IKEA A IDOMO.
PROVÁDÍME TĚŽ INSTALATERSKÉ
STOLÁRSKÉ A TRUHLÁRSKÉ PRÁCE
V OKRUHU 200 KM OD TORONTA
VOLEJTE "COLLECT" KDYKOLIV
233-6036

Prezident ČSSR Dr. Gustáv Husák

Pane prezidente, obracíme se na Vás, jako na osobu s nejvyšší pravomocí, se žádostí o propuštění již více než 8 let vězněného Josefa Romera, nar. 7.10. 1955 v Gottwaldově. Jmenovaný byl zatčen 27.1. 1977 ve svých 21 letech a obviněn z údajné přípravy tr. činu vyzvědačství a ve vykonstruovaném procesu odsouzen na 11 let do III. NVS. Později byl odsouzen ještě k dalším dvěma letům, tedy souhrně k 13 letům. V současné době je vězněn v jedné z nejděsivějších věznic ve Valdicích u Jičína. Tam je

již po několik let v denním kontaktu se skutečnými kriminálními zločinci, což musí zcela jistě neblaze působit na jeho duševní vývoj.

Jeho "zločin" spočíval v tom, že jako mladý člověk se zájmem o hudbu navštěvoval knihovnu velvyslanectví USA v Praze, kde si půjčoval magnetofonové pásky a desky. Podle článku v časopise "Květy" z 19.2. 1981 měl prý podávat špiónážní zprávy o "náladách mezi mládeží, ke které měl přístup", a kromě toho prý měl plánovat únos letadla, "aby unikl ke svým

chleboďárcům."

Tento čin čs. justice připomíná nezákonnost padesátých let. Pane prezidente, chceme připomenout, že v době, kdy se Josef Romer narodil, jste byl Vy, rovněž po vykonstruovaném procesu v podobném zařízení, ve kterém se dnes Josef Romer nachází. Důrazně Vás proto žádáme, abyste se z moci své funkce zasadil o propuštění Josefa Romera.

-JB-

POZOR!

K DOVOLENÉ NA

FLORIDĚ - červenec-srpen. by se sešla (ke snížení ubyt. nákladů i v levnější sezóně) paní (eventualně i s dcerkou), nejlépe též "starší mladice" sportovního ducha. Cena ubytování a letadlo Charter asi \$ 450-480 na 14 dní (možno i 19); poslední termín 15.6. 1985. Informace: Administrace N.H. 533-4242

Chaty

na prodej

v severním Ontariu, překrásné krajiny lesů a jezer v klidném prostředí, klubové výhody: lov, rybaření, vodní sporty.

ZÁJEMCI VOLEJTE

L. DULÍKA
(705) 569-3868

Jak se léčí zvířata

Savci a ptáci znají různá tajemství přírodního léčení. Tak například jezevci odhalili mnohem dříve než lidé léčebné vlastnosti minerálních vod. Dospělí jezevci, žijící v blízkosti takových pramenů, když zpozorují u svých mláďat nějaké ochuravění, začínají je léčit léčebnými koupelemi. Zajímá pečlivě sbírají a pokládají na své rány lepkavé pavučiny, které zmírňují bolest a zastavují krvácení. Delším vytáhne zraněného druha na povrch vody proto, aby mu zvětšil přívod vzduchu. Samice opic si čistí dřevěnou štětinou své zuby i zuby samecům. Podobných případů by se dala uvést celá řada. Bylo by žádoucí, aby lidé v blízké budoucnosti věnovali více pozornosti léčebným prostředkům, jichž se používá v říší živočišstva.

Justiční zločin

Josef Romer, nar. 7.10.1955 v Gottwaldově. Pracoval u IPS Praha. 1.1.1977 nastoupil na ruzyňské letiště jako pracovník pro nakládání letadel. Dne 27.1.1977 byl zatčen a obviněn z přípravy tr. činu nedovoleného opuštění republiky. V průběhu vazby, která trvala 16 měsíců byl postupně obviňován z dalších tr. činů, až byl nakonec odsouzen podle paragrafu 105 (vyzvědačství) na 11 let do III. NVS. Je vězněn více než 8 let v nejděsivější věznic ve Valdicích u Jičína. "Špiónem" se stal proto, že ve svých 21 letech navštěvoval knihovnu velvyslanectví USA, kde si půjčoval magn. pásky a desky. J.R. měl prý podávat špiónážní zprávy o "náladách mezi mládeží, ke které měl přístup", kromě toho měl plánovat únos letadla, aby unikl ke svým chleboďárcům. (Viz čl. v čas. Květy č. 7. z 19. 2. 1981). Tento obudný čin čs. justice připomíná nezákonnost padesátých let.

24 HOD. ODVOZ

ROZPOČET ZDARMA

EVEREST AUTO BODY LTD.

ODHAD PRO POJIŠTĚNÍ
GENERÁLNÍ OPRAVY
ZÁRUKA * POUŽITÉ VOZY

IVAN GASPARIN

TEL. 534-3601

2000 Dundas Street West Toronto Ontario M6R 1W6

Zdenka's Hair Stylist BEAUTY SALON

Specializujeme se na trvalou, barvení a stříhání vlasů.

Dále vám poskytneme služby:

MANIKURU * PEDIKURU * KOSMETIKU.

Rozšířili jsme naši službu.

protože chceme sloužit k vaší spokojenosti!

Pro důchodce 20 procent sleva.

Tel: 534-0452

2345 E DUNDAS STREET WEST, TORONTO
(Protí stanici podzemní dráhy Dundas West.)

Pražské uzenářství

638 Queen St. West,
TORONTO, ONT.
M6J 1E4

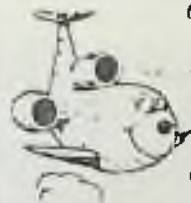
Majitel: J. Pichlík

Tel. 364-1787

Venka Travel Limited

640 Queen St. W., Toronto M6J 1E4

Tel.: 366-2258 a 366-2259

JANA BLÁHOVÁ

Cenově výhodné lety pro návštěvníky
z Československa do Kanady.
Levné lety do Evropy.

DOVOLENÉ DO CELÉHO SVĚTA.

naše hlasy

Publishing and Printing by:
Vydává a tiskne: MORAVIA PRESS LTD.

Editor in Chief:
Séř redaktor: MILO KOMÍNEK

Address:
Adresa: 2098 Dundas Street West, Toronto, Ont.
Canada M6R 1W9.

Tel: (416) 533-4242

ROČNÍ PREDPLATNÉ:
Kanada \$ 12, USA \$ 14, všechny zámořské státy
lodní poštou \$ 16.

Leteckou poštou: všechny zámořské státy \$ 25.